

Το πρωί των Χριστουγέννων η νόνα Χελώνα και τα δέκα της εγγόνια ξύπνησαν, όπως κάθε χρόνο, από τον χειμωνιάτικό τους ύπνο, για να γιορτάσουν τη μεγάλη αυτή γιορτή μ' όλη την οικογένεια. Έτσι γινόταν πάντα: Μέσα στο καταχείμωνο, όσο βαθιά κι αν είχαν αποκοιμηθεί σαν όλες τις χελώνες από τις πρώτες μέρες του χειμώνα, άφηναν στη μέση τα όνειρά τους και ξυπνούσανε νωρίς, για να χαρούν την άγια εκείνη μέρα. Το βράδυ έπεφταν ξανά σε ύπνο βαθύ, έναν ύπνο που θα κρατούσε ως την άνοιξη και που οι άνθρωποι τον λένε χειμερία νάρκη.

Οι μεγάλοι άρχισαν αμέσως τις ετοιμασίες για το γιορτινό τραπέζι του μεσημεριού, με φαγώσιμα που είχαν φυλαγμένα ειδικά για τούτη την περίσταση. Τα δέκα χελωνάκια βγήκαν για παιχνίδι σε μια κοντινή απλωσιά. Έπαιξαν χιονοπόλεμο, έφτιαξαν και μια χιονοχελώνα, κι όταν πια μεσημέριασε, γύρισαν στη φωλιά τους κι έφαγαν με όρεξη τις λιχουδιές που είχε ετοιμάσει ειδικά για τα εγγόνια της η νόνα η Χελώνα. Έπειτα, βγήκαν πάλι για παιχνίδι.

Κυνηγητό αποφάσισαν να παίξουν τώρα. Φώναξαν λοιπόν και δέκα λαγουδάκια, που είχαν τις φωλιές τους παρακάτω, να παίζουνε μαζί. Όμως εκείνα αρνήθηκαν. Είπαν πως με χελώνες δεν καταδέχονταν να παίξουν, επειδή με τα καβούκια τους και τα μικρά τους πόδια δε θα μπορούσαν να τα καταφέρουν στα τρεξίματα.

«Βρήκαμε μια λύση, βρήκαμε μια λύση!» πετάχτηκαν τα χελωνάκια τότε. «Πάρτε καθένας σας στην πλάτη έναν από μας κι έτσι θα τρέχουμε μαζί σας όσο θέλετε!»

Τα λαγουδάκια δε συμφώνησαν. Τους είπαν μάλιστα ότι δεν ήθελαν ούτε παιχνίδι ούτε φιλίες με χελώνες.

Λυπήθηκε κατάκαρδα η νόνα η Χελώνα που τα είχε ακούσει όλα, στενοχωρήθηκαν πολύ και τα εγγόνια της.

«Τι κρίμα που δε θέλουν οι λαγοί να είναι φίλοι μας» μурμουούρισαν. «Τι κρίμα που είναι τόσο ακατάδεχτοι!»

Κι έπαιζαν μπάλα μοναχά τους μ' ένα βελανίδι.

Όσπου βράδιασε, κουράστηκαν κι άρχισαν να νυστάζουν. Η μέρα η γιορτινή τελείωνε, είχε φτάσει πια η ώρα να συνεχίσουν τον χειμωνιάτικό τους ύπνο. Γύρισαν λοιπόν στο καταφύγιό τους το χειμερινό, πήγαν κοντά στη νόνα τη Χελώνα, που πάντοτε τους έλεγε ένα παραμύθι προτού κοιμηθούν, και παρακάλεσαν όλα μαζί να τους διηγηθεί μια ιστορία.

«Χριστουγεννιάτικη να είναι όμως!» είπαν δυο χελωνάκια.
«Και να είναι ιστορία αληθινή!» ζήτησαν άλλα τρία.
«Να μιλάει και για μια χελώνα!» φώναξε κάποιιο άλλο.
«Να λέει και για έναν λαγό» πρότειναν τα τέσσερα υπόλοιπα, που είχαν στενοχωρηθεί πιο πολύ απ' όλα επειδή δεν έπαιξαν μαζί τους οι μικροί λαγοί.

«Ωραία, λοιπόν!» τους χαμογέλασε η νόνα η Χελώνα, που ήξερε γιατί είναι λυπημένα. «Θα έχει απ' όλα η αληθινή μας ιστορία. Μεγαλώσατε αρκετά κι είναι καιρός να μάθετε τι έγινε όταν η προ-προ-προγιαγιά της προ-προ-προγιαγιάς μου πήγε να προσκυνήσει τον νεογέννητο Χριστό!»

Τα χελωνάκια μαζεύτηκαν τριγύρω της γεμάτα περιέργεια κι απορία.

«Νόνα Χελώνα, ζούσε αλήθεια τότε η προ-προ-προγιαγιά της προ-προ-προγιαγιάς σου;» ρώτησε κάποιιο απ' όλα.

«Φυσικά και ζούσε» αποκρίθηκε η νόνα η Χελώνα. «Δεν είπαμε τόσες φορές πως οι χελώνες ζούνε πάρα πολλά χρόνια, διπλά σχεδόν από τους ανθρώπους;»

«Α, ναι!» κούνησε το κεφαλάκι του εκείνο. «Το είχα ξεχάσει...»

«Τώρα θα το θυμάσαι» το χάιδεψε η νόνα η Χελώνα κι άρχισε να λέει την ιστορία:

Η προ-προ-προγιαγιά, λοιπόν, της προ-προ-προγιαγιάς μου και δικής σας προ-προ-προ-προ-προγιαγιάς βεβαίως, τη νύχτα που γεννήθηκε ο Χριστός, ξύπνησε από τον χειμωνιάτικό της ύπνο από μια μεγάλη φασαρία. Έβγαλε το κεφάλι απ' το καβούκι της, ξεμύτισε απ' το χειμερινό της καταφύγιο και αντίκρισε όλα τα ζωντανά εκείνης της περιοχής –ζώα μεγάλα και μικρά, έντομα και πουλιά– να μιλάνε ζωηρά για το μεγάλο νέο: τη γέννηση του θείου μωρού στην πόλη Βηθλεέμ, μέσα σε φάτνη αλόγων. Έλεγαν ότι τα προβατάκια ήταν τα πρώτα που το είχαν μάθει. Απ' τους βοσκούς το άκουσαν. Είχε φανερωθεί ένας άγγελος μπροστά τους ξαφνικά κι εκείνος τους το είπε. Τ' άκουσαν ύστερα τα νυχτοπούλια, πέταξαν παντού γοργά και το μεγάλο νέο μεταδόθηκε σαν αστραπή, έφτασε κι ως τον δικό τους τόπο. Κι όλα τα ζώα τώρα ετοιμάζονταν για ένα ταξίδι που θα κρατούσε ώρες πολλές.

Ως να καλοξυπνήσει και να καταλάβει τι ακριβώς είχε συμβεί και πού είχαν σκοπό να πάνε, βλέπει η χελώνα όλα τα ζωντανά να ξεκινούν. Τα πιο μεγάλα ζώα είχαν στην πλάτη τους τα πιο μικρά και τα πουλιά είχαν πάρει στα φτερά τους όλα τα ζούδια και τα έντομα του τόπου εκείνου.

«Μα πού πηγαίνετε μέσα στη νύχτα;» ρώτησε ανήσυχη.

«Πάμε να προσκυνήσουμε τον νεογέννητο Χριστό» απάντησε ένα γαϊδουράκι.

«Και πώς θα βρείτε πού είναι η φάτνη μέσα στα σκοτάδια;»

«Θα έχουμε για οδηγό το αστέρι!» της αποκρίθηκε ένας μικρός ασβός που τον είχε πάρει, μαζί με άλλα μικρά ζώα, στην πλάτη του το γαϊδουράκι. «Κοίτα στον ουρανό και θα το δεις!»

